

Frankrike vid vändpunkten.

(Inledning till den nya franska upplagan av *Kommunismen och terrorn*, mars 1936.)

Denna bok vill belysa de metoder som proletariatets revolutionära politik använder under vår epok. Framställningen är polemisk till sin natur, precis som den revolutionära politiken själv. När massorna har erövrats övergår polemiken vid ett visst stadium i revolutionen.

Den revolutionära politikens teoretiska grund är en klar förståelse av det moderna samhällets klasskaraktär, dess stat, lagar och ideologi. Borgarklassen använder abstraktioner ("nation", "fädernesland", "demokrati") för att dölja sitt samhälles utsugarnatur. *Le Temps*, en av världens mest korrumperade tidningar, undervisar varje dag de franska massorna i patriotism och osjälviskhet. Samtidigt är det ingen hemlighet att *Le Temps'* osjälviskhet är till salu på marknaden till ett fast internationellt pris.

Det första en revolutionär politik ska göra är att avslöja de borgerliga påhitt som förgiftar massornas medvetande. Dessa påhitt blir särskilt elakartade när de blandas med "socialistiska" och "revolutionära" tankar. Idag mer än någonsin bestäms tonen i Frankrikes arbetarorganisationer av personer som fabricerar sådana blandningar.

Första upplagan av denna bok fyllde en viss roll när det franska kommunistpartiet uppstod. Vid den tidpunkten fick författaren många bevis på det, och det är för övrigt inte svårt att ända fram till 1924 hitta spår av det i *l'Humanité*. Efter ett antal feberartade sicksackmanövrar har det under de tolv år som har gått sedan dess skett en radikal omvärdering inom Kommunistiska internationalen. Det räcker att nämna att detta verk har placerats bland de böcker som är fördömda. Det franska kommunistpartiets (vi är tvungna att behålla detta helt verklighetsfrämmande namn) nuvarande ledare försvarar teorier och metoder som i princip inte skiljer sig från Kautskys, och mot vilka vårt verk ursprungligen riktades. De är bara oändligt mer okunniga och cyniska. Det återfall i reformism och patriotism som Cachin och company nu drabbats av räcker i och för sig för att rättfärdiga en ny upplaga av denna bok. Men det finns viktigare motiv, som rotas i den förrevolutionära kris som skakar Tredje republikens regering.

* * * *

Efter ett uppehåll på arton år har författaren till denna bok haft tillfälle att tillbringa två år i Frankrike (1933-35). Förvisso bara som observatör på landsbygden, och dessutom ständigt påpassad av polisen. Under denna tid i departementet Isère, där författaren bodde, ägde det rum en helt banal episod, som emellertid är nyckeln till hela den franska politiken. I ett sjukhus som ägdes av *Comité des Forges* tog sig en ung arbetare, som var inlagd för att genomgå en svår operation, friheten att läsa en revolutionär tidning (eller för att vara mer exakt, en tidning som han i sin oskuld antog vara revolutionär, nämligen *l'Humanité*). Sjukhuset ställde den unge arbetaren inför ett ultimatum, och riktade senare samma ultimatum till fyra andra personer som delade hans sympatier: antingen måste de sluta att ta emot de oönskade tidningarna, eller så skulle de kastas ut på gatan. Det tjänade naturligtvis inte något till att patienterna argumenterade att det helt öppet bedrevs kyrkligt reaktionär propaganda på sjukhuset. Eftersom det bara handlade om vanliga arbetare, som varken hade mandat som deputerade eller ministerportföljer att riskera, utan bara sin hälsa och sina liv, brydde de sig inte om detta ultimatum. Fem sjuka män, varav en var uppsatt för operation,

kastades ut från sjukhuset. Vid denna tid hade Grenoble en socialistisk kommunstyrelse, under ledning av doktor Martin, en av de konservativa borgare som oftast bestämmer tonen i Socialistpartiet, och vars mest fulländade representant är Leon Blum. Arbetarna som hade kastats ut sökte hjälp hos borgmästaren. Förgäves. Trots böner och brev lyckades de inte ens få till stånd ett samtal med honom. De vände sig då till den lokala vänstertidningen *Depêche*, som leddes av en odelbar kartell mellan radikaler och socialister. När tidningens ledare fick höra att saken gällde *Comité des Forges* sjuhus vägrade han blankt att ingripa: vad ni vill, bara inte det! I samband med en tidigare oförsiktighet när det gällde denna allsmäktiga organisation hade *Depêche* redan blivit av med en annonsör och förlorat 20.000 franc. I motsats till proletärerna hade "vänster"-tidningens ledare och borgmästaren något att förlora. De vägrade därför blanda sig i den ojämna kampen, och lämnade arbetarna med sina sjuka tarmar och njurar åt sitt öde.

En gång i veckan eller var fjortonde dag återupplivar den socialistiska borgmästaren sin ungdoms vaga minnen och håller tal om socialismens överlägsenhet över kapitalismen. När det är val stöder *Depêche* borgmästaren och hans parti. Allt är i sin ordning. *Comité des Forges* har en vidsynt inställning till denna sorts socialism, som inte på något sätt skadar kapitalismens materiella intressen. Med hjälp av annonser för 20.000 franc/år (så mycket kostar dessa herrar!) kuvar den tunga industrins och bankernas feodalherrar en stor tidning. Och inte bara tidningen. Uppenbarligen har *Comité des Forges* både direkta och indirekta argument som duger för herrar borgmästare, senatorer, deputerade, inklusive de socialistiska. Hela det officiella Frankrike lyder under finanskapitalets diktatur. I Larousses uppslagsböcker kallas detta system för en "demokratisk republik".

För herrar vänsterdeputerade och -journalister, inte bara i Isère utan i Frankrikes samtliga departement, verkade det som deras fredliga samlevnad med den kapitalistiska reaktionen inte hade någon ände. De misstog sig. Demokratien hade sedan länge brutits ner och ruttnat, och kände plötsligt en gevärspipa mot tinningen. På samma sätt som Hitlers återupprustning, som är ett hårt materiellt faktum, innebar en verklig omvälvning av de mellanstatliga förhållandena och avslöjade hur tom och bedräglig den "internationella lagstiftningen" är, så innebar beväpningen av de la Rocques band att Frankrikes inrikespolitiska förhållanden skakades om. Varje parti utan undantag tvingades omgruppera sig och byta färg.

* * * *

Engels skrev en gång att staten, även den demokratiska republiken, utgörs av beväpnade grupper som försvarar privategendomen. Resten fungerar som prydnad eller camouflage av detta faktum. Vältaliga företrädare för "Lagen", såsom Herriot eller Blum, blir alltid upprörda över sådant cyniskt tal. Men på sina olika områden har både Hitler och de la Rocque än en gång visat att Engels hade rätt.

I början av år 1934 var Daladier premiärminister, och hade valts i allmänna, lika, direkta och hemliga val. Han hade den nationella suveräniteten i fickan tillsammans med sin näsduk. Men så fort de la Rocques, Maurras' och companys gäng visade att de vågade skjuta och slå polisens hästar på senorna, så övergav den suveräna Daladier sin post till förmån för en politisk krympling som hade utsetts av de väpnade bandens ledare. Detta faktum väger betydligt tyngre än all valstatistik, och kan inte raderas från det moderna Frankrikes historiska sidor. Det förebådar framtiden.

Ett lands politiska framtid kan förvisso inte ändras alltid och av *varje* grupp som beväpnar sig med revolverar. Bara väpnade grupper som är organ för speciella klasser kan under *vissa* förhållanden spela en avgörande roll. Överste de la Rocque och hans bödlar försöker skydda "lag och ordning" från att omvälvnas. Och i så måtto som lag och ordning i Frankrike betyder att finanskapitalet styr över mellan- och småbourgeoisin, och att hela borgarklassen härskar över proletariatet och de samhällsskikt som står nära det, så är de la Rocques grupper bara finanskapitalets väpnade band.

Denna tanke är inte ny. Man kan till och med stöta på den på *Le Populaires* och *l'Humanités*

sidor, trots att det givetvis inte var de som skapade den. Men dessa tidningar talar bara halvsanningar. Den andra och lika viktiga halvan är att Herriot och Daladier och deras följeslagare också är finanskapitalets agenter. Annars skulle inte radikalerna ha kunnat vara härskande parti i Frankrike i årtionden. Om vi inte ska leka kurragömma måste vi säga att både de la Rocque och Daladier tjänar en och samma herre. Det betyder inte att vare sig de själva eller deras metoder är identiska. Tvärtom kämpar de våldsamt mot varann, som två specialagenter med sin speciella hemlighet för frälsningen. Daladier lovar att hålla ordning med hjälp av demokratin. De la Rocque säger att den utlevade parlamentarismen måste sopas undan och ersättas med en öppen militär- och polisdiktatur. De politiska metoderna är motsatta men de tjänar samma sociala mål. Den historiska grundvalen för fiendskapen mellan de la Rocque och Daladier – vi använder dessa namn för att förenkla vår presentation – är det kapitalistiska systemets nedgång, obotliga kris och förfall. Trots teknologins ständiga framsteg och de enskilda industrigrenarnas väldiga framgångar, så är kapitalismen i sin helhet en broms på produktivkrafternas utveckling, och gör att de samhälleliga och internationella förhållandena blir oerhört instabila. Den parlamentariska demokratin är olösligt knuten till den internationella frihandelns tidsålder. Så länge produktivkrafterna utvecklades, marknaderna utvidgades, och folkmassornas välbefinnande ökade, om än bara delvis, så kunde borgarklassen acceptera strejk-, mötes- och pressfrihet, och de kapitalistiska nationerna kunde leva och låta leva. Det är annorlunda nu. Bortsett från Sovjetunionen karakteriseras den imperialistiska epoken av stagnation eller nedgång för de nationella inkomsterna, kronisk jordbrukskris och organisk arbetslöshet. På samma sätt som gikt och åderförkalkning hör till vissa åldrar hos människan är dessa fenomen en del av kapitalismens nuvarande fas. Att förklara kaoset inom världsekonomin med effekter från det senaste kriget är hopplöst ytligt, och liknar Caillaux', greve Sforzas och andras anda. Kriget var bara de kapitalistiska ländernas försök att vältra över det redan överhängande sammanbrottet på sina fiender. Försöket lyckades inte. Kriget fördjupade bara de uttryck som sammanbrottet fick, och i sin förlängning är de förberedelser för ett nytt krig.

Trots att Frankrikes ekonomiska statistik är dålig och utelämnar frågan om klassmotsättningar, så kan inte ens denna statistik dölja tecknen på direkt upplösning av samhället. Samtidigt som den nationella inkomsten generellt sett är på nedgång, bönderna har drabbats av en fruktansvärd minskning av inkomsterna, småfolket i städerna drabbas av ruin och arbetslösheten ökar, så gör storbolagen med omsättning på mer än 100-200 miljoner per år strålande affärer. I ordets verkliga mening suger finanskapitalet blodet ur det franska folket. Sådan är den samhälleliga grunden för den ”nationella enhetens” ideologi och praktik.

Under nedgången är det möjligt och till och med oundvikligt med lindringar och kortvariga förbättringar. Men de förblir till sin natur bara kortvariga. Tätt i hasorna på ett antal andra länder tvingas Frankrike, på grund av vår epoks allmänna tendens, att välja: antingen störtar proletariatet det ytterst förfallna borgarsamhället, eller så kommer kapitalismen av självbevaringsdrift att ersätta demokratin med fascism. Hur länge kan fascismen bestå? Svaret på den frågan kommer vi att få av Mussolinis och Hitlers öden.

Det var på börsens, bankernas och trusternas direkta order som fascisterna avlossade sina gevär 6 februari. Samma kretsar instruerade Daladier att överlämna makten till Doumergue. Och om den radikala premiärministern kapitulerade (med en för radikalerna typisk försagdhet), så var det just på grund av att han såg sin egen herre i de la Rocques band. Med andra ord: den suveräna Daladier gav makten åt Doumergue av samma orsak som *Depêche* och Grenobles borgmästare vägrade avslöja *Comité des Forges* avskyvärda grymhet.

Men övergången från demokrati till fascism innebär risker för sociala omvälvningar. Därur härstammar de taktiska vacklingar och olikheter som finns inom borgarklassens kretsar. Alla storkapitalister är för att stärka de väpnade avdelningarna, som i farans stund kan fungera som säkerhetsreserv. Men vilken plats ska dessa avdelningar ha idag? Ska de omedelbart få gå på offensiven, eller ska de hållas i reserv som ett hot? Dessa frågor är fortfarande olösta.

Finanskapitalet tror inte längre på radikalernas förmåga att leda småbourgeoisins massor, och

med hjälp av dessa massor hålla proletariatet inom den ”demokratiska” disciplinens ramar. Men finanskapitalet är också osäkert på de fascistiska organisationernas förmåga att gripa makten och upprätta en stabil samhällsordning, eftersom dessa organisationer fortfarande saknar en verklig massbas.

Ledarna som sitter bakom kulisserna har påmint om att det krävs försiktighet. Inte genom fina tal i parlamentet, utan av arbetarnas raseri, försöket till generalstrejk (trots att det ända från början kvävdes av Jouhaux' byråkrati), och senare av lokala uppror (Toulon, Brest...). Detta lade lite band på fascisterna, och radikalerna andades lite lättare. *Le Temps* hade redan i en rad artiklar rusat åstad och erbjudit hand och hjärta åt den ”unga generationen”, men upptäckte nu på nytt den liberala regimens överlägsenhet, eftersom den var mest i harmoni med Frankrikes kynne. På så sätt upprättades en instabil, oäkta övergångsregim, som inte är i harmoni med Frankrikes kynne utan med Tredje republikens nedgång. Det mest uppenbara med denna regim är dess *bonapartistiska* drag: den är självständig från partier och program, krossar den parlamentariska lagstiftningen med undantagstillstånd, och höjer sig ovan de stridande lägren, det vill säga ovanför nationen, som en regering förklädd till ”skiljedomare”. Doumergues, Flandins och Laval's ministärer utgjorde små variationer på samma tema, och i alla tre deltog de komprometterade och eländiga radikalerna. När Sarrautministären installerades slog Leon Blum (som har perspektiv med två istället för tre dimensioner) fast: ”På det parlamentariska planet har de sista spåren från 6 februari sopats undan.” (*Le Populaire*, 2 februari 1936.) Vanligtvis kallas detta att tvätta skuggan av en vagn med skuggan av en borste. Som om det överhuvudtaget är möjligt att ”på det parlamentariska planet” avskaffa pressen från finanskapitalets väpnade avdelningar! Som om Sarraut kan undvika att känna denna press och darra inför den! Faktum är att regeringen Sarraut-Flandin står för en annan variant av samma halvparlamentariska ”bonapartism”, bara lite mer till ”vänster”. I ett svar på anklagelsen att han hade vidtagit godtyckliga åtgärder, gav Sarraut själv det bästa svaret till parlamentet. Han sa: ”Om mina åtgärder är godtyckliga så beror det på att jag ska vara skiljedomare.” Dessa ord skulle inte ha låtit illa ens om de uttalats av Napoleon III. Sarraut känner sig inte som sändebud för ett visst makthavande parti, eller block av partier, utan som en skiljedomare som står ovanför klasser och partier, i enlighet med bonapartismens lagar.

* * * *

Skärpningen av klasskampen, och i synnerhet det faktum att reaktionens väpnade band uppträdde öppet, orsakade en liknande omvälvning bland arbetarorganisationerna. Socialistpartiet hade fredligt spelat rollen som Tredje republikens reservhjul, men fann sig nu tvingat att halvt om halvt avsäga sig sin tradition att bilda karteller, och till och med bryta med sin högerflygel (”förnyarna” [Neos]). Samtidigt avslutade kommunisterna en rakt motsatt utveckling, men i oändligt större skala. Under flera år hade dessa herrar febrigt yrat om barrikader, erövra gatorna och så vidare (även om deras feber främst stannade vid ord). När de efter 6 februari hade insett att situationen hade tagit en allvarlig vändning, ilade dessa specialister på barrikader snabbt åt höger. Det är en vanlig reflexhandling bland skrämde frasmakare, och den sammanföll på ett högst fördelaktigt sätt med sovjetdiplomatins nya internationella inriktning.

Kreml pressades av hotet från Hitlertyskland och deras politik vände sig mot Frankrike. Status quo – i internationella förhållanden! Status quo – i den franska regimens inrikespolitiska förhållanden! Förhoppningar om revolution? Hjärnsnöken! I regel hänvisar Kremls ledande kretsar med avsky till den franska kommunismen. Man måste hänga sig fast vid det som är, annars blir saker och ting bara värre. Det går inte att tänka sig en parlamentarisk demokrati i Frankrike utan radikalerna. De måste ha stöd av socialisterna. Kommunisterna måste beordras att inte förhindra ett block mellan Blum och Herriot. Om möjligt måste kommunisterna själva gå med i blocket. Inga uppskakande händelser, inga hot! Det har varit Kremls inriktning.

De franska borgerliga partierna vägrar tro på Stalin när han förnekar världsrevolutionen. Onödig försiktighet! Blind godtrogenhet är naturligtvis inte någon fördel inom politiken. Men blind misstro är inte bättre. Man måste kunna jämföra ord och handlingar, och man måste kunna känna igen en

tioårig allmän utvecklingstendens. Stalins politik bestäms av den privilegierade sovjetbyråkratins intressen, och den har blivit helt igenom konservativ. Den franska borgarklassen har alla skäl att sätta sin tilltro till Stalin. Än mindre skäl för det franska proletariatet att göra det.

Under den enade fackföreningskongressen i Toulouse gav "kommunisten" Racamond en i sanning odödlig formulering av Folkfrontens politik: "Hur ska man komma över Radikalpartiets ängslan?" Hur ska man komma över borgarklassens rädsla för proletariatet? Mycket enkelt: de hemska revolutionärerna måste kasta bort kniven mellan tänderna, de måste sätta pomada i håret och lägga sig till med ett leende som hos en kurtisan. Resultat kommer att bli Vaillant-Couturier – den senaste modellen. Under attack från de pomaderade "kommunisterna", som av alla krafter föste socialister som var på väg åt vänster tillbaka åt höger, blev Blum än en gång tvungen att ändra kurs, lyckligtvis i en invand riktning. På så sätt uppstod Folkfronten – samfundet för att försäkra bankrutta radikaler på arbetarorganisationernas bekostnad.

Det går inte skilja på radikalerna och frimurarna. När vi har sagt det så har vi sagt allt. När deputeradekammaran debatterade fascistbanden mindes herr Xavier-Vallat att Trotskij en gång hade "förbjudit" de franska kommunisterna att delta i frimurarlogerna. Herr Jammy Schmidt, som vi tror är auktoritet på området, förklarade genast detta påbud med att det inte går att förena den "fria själen" med den despotiska bolsjevismen. Vi tänker inte diskutera detta med herr radikaldeputerad. Men vi anser fortfarande att en arbetarrepresentant som söker inspiration eller tröst i den fadda klassamarbetande frimurarkulten inte förtjänar det minsta förtroende. Det var ingen slump att kartellen kompletterades med att socialisterna deltog i frimurarlogernas komedi. Nu har tiden kommit då även ångerfulla kommunister ska iklä sig detta förkläde! De nyss omvända eleverna kommer apropå det att kunna tjäna kartellens gamla herrar bekvämare i förkläden.

Men, säger man till oss med viss indignation, Folkfronten är ingen kartell utan en massrörelse. Det saknas naturligtvis inte uppblåsta definitioner, men det förändrar inte sakernas tillstånd. Kartellens uppgift har alltid varit att *bromsa* massrörelsen, och leda in den i klassarbetets kanaler. Det är precis Folkfrontens uppgift. Skillnaden mellan dem – och den är inte oviktig – är att den traditionella kartellen användes under en för den parlamentariska regimen jämförelsevis lugn och stabil period. Men nu, när massorna är otåliga och explosiva, behövs en kraftigare broms, med deltagande av "kommunisterna". Gemensamma möten, parader, eder, sammanblandning av kommunismens och Versailles' fanor, väsen, tumult, demagogi – allt tjänar det samma syfte: att kuva och demoralisera massrörelsen.

När Sarraut rättfärdigade sig inför kammarans höger, deklarerade han att hans små eftergifter till Folkfronten bara var regeringens *säkerhetsventil*. En sådan öppenhet kan förefalla oförsiktig. Men den möttes av våldsamma applåder från yttersta vänsterns bänkar. Det fanns alltså ingen anledning för Sarraut att vara blyg. Hursomhelst lyckades han, kanske inte medvetet, ge en klassisk definition av Folkfronten: en säkerhetsventil för massrörelsen. Herr Sarraut lyckas alltid med sina aforismer!

* * * *

Utrikespolitiken är en fortsättning på inrikespolitiken. Efter att först helt och hållet ha förkastat proletariatets ståndpunkter, så antar Blum, Cachin och company under täckmantel av "gemensam säkerhet" och "internationell lag", den nationella imperialismens ståndpunkt. De förbereder precis samma stövelslickande politik som de genomförde 1914-1918, och lägger bara till frasen "för att försvara Sovjetunionen". Men under åren 1918-23, då sovjetdiplomatien också tvingades till kraftiga kursförändringar och slöt flera överenskommelser, vågade inte en enda av Kommunistiska internationalens sektioner ens tänka tanken att bilda ett block med sin egen borgarklass! Är det inte bevis nog på hur allvarligt det är att Stalin förkastar världsrevolutionen?

Samma motiv som fick Kominterns ledning att suga på den döende "demokratins" spenar, fick den att upptäcka Nationernas förbunds ärorika uppenbarelse, och det vid en tidpunkt då man redan hörde dödsrosslingarna från den. Så skapades en gemensam plattform för radikalernas och Sovjetunionens utrikespolitik. Folkfrontens inrikespolitiska program är ett hopkok av allmängods,

som tillåter lika liberala tolkningar som Genève-konventionen. Programmets innebörd är att lämna allt vid det gamla. Samtidigt vägrade massorna att acceptera det gamla: däri har vi kärnan till den politiska krisen.

Blum, Paul Faures, Cachin och Thorez avväpnar proletariatet politiskt främst därför att de är rädda att arbetarna ska beväpnas fysiskt. Dessa herrars agitation skiljer sig inte på något sätt från prästernas predikningar om de moraliska principernas överlägsenhet. Folkfrontens nuvarande deputerade, senatorer och borgmästare betraktar Engels (som lärde att frågan om statsmakten är frågan om de väpnade trupperna) och Marx (som såg upproret som en konst) som medeltida barbarer. *Le Populaire* har hundratals gånger tryckt en teckning på en naken arbetare som säger: ”Ni kommer att lära er att våra bara händer är kraftfullare än era batonger.” Vilket överlägset förakt för militär teknik! Till och med abessiniern Negus har i denna fråga en mer progressiv inställning. För dessa personer existerar tydligen inte omvälvningarna i Italien, Österrike och Tyskland. Kommer de att sluta sjunga de ”bara händernas” lov när de la Rocque sätter handbojor på dem? Ibland är det synd att herrarnas Ledare inte kan få göra dessa erfarenheter själva, utan att blanda in massorna!

Ur den borgerliga regimens synvinkel är Folkfronten en episod i radikalismens och fascismens kamp om storkapitalets uppmärksamhet och gunst. Med den teatraliska förbrödringen med socialister och kommunister vill radikalerna visa sin herre att det inte är så illa med regimen som högern påstår, att faran för revolution inte alls är så stor, att till och med Vaillant-Couturier har bytt ut kniven mot ett hundkoppel, att det går att hålla de arbetande massorna i schack med hjälp av de tämjda ”revolutionärerna”, och att det på så sätt går att rädda det parlamentariska systemet från skeppsbrott.

Det är inte alla radikaler som tror på denna manöver. De mest stabila och inflytelserika bland dem leds av Herriot, och väljer att inta en avvaktande hållning. Men när det kommer till kritan har de inget att föreslå. Parlamentarismens kris är framförallt en förtroendekris bland radikalismens väljare. Tills dess man upptäcker en metod att föryngra kapitalismen finns det inte, och kan det heller inte finnas, något sätt att rädda Radikalpartiet. Det kan bara väljas mellan två sorters politisk död. Inte ens relativa framgångar i de förestående valen kan undvika eller ens längre skjuta upp ett sammanbrott.

Socialistpartiets ledare är de mest sorglösa politikerna i Frankrike, och de besvärar sig inte med att studera Folkfrontens sociologi. Ingen kan lära något av Leon Blums ändlösa monologer. Kommunisterna är enormt stolta över sitt initiativ att samarbeta med borgarklassen, och ser Folkfronten som *en allians mellan proletariatet och medelklasserna*. Vilken parodi på marxismen! Radikalpartiet är ingalunda småbourgeoisins parti. Inte heller är det ett ”block mellan mellan- och småbourgeoisin” som *Pravda* så idiotiskt har definierat det. Mellanbourgeoisin suger inte bara ut småbourgeoisin ekonomiskt, utan även politiskt, och den är själv finanskapitalets agent. Att ge en politisk hierarki som grundas på utsugning den neutrala benämningen ”block” är att göra verkligheten till åtlöje. En ryttare till häst är inte ett block mellan en man och en häst. Herriot-Daladier sträcker sina rötter djupt ned i småbourgeoisin, och till och med delvis i arbetarmassorna, för att i det kapitalistiska samhällets intressen lugna och lura dem. Radikalerna är den franska imperialismens demokratiska parti – varje annan definition är en lögn.

Det kapitalistiska systemets kris avväpnar radikalerna, tar ifrån dem deras traditionella medel att lugna småbourgeoisin. ”Medelklasserna” börjar känna, om än inte förstå, att det inte går att rädda situationen med futtiga reformer, att man på ett djärvt sätt måste krossa det existerande systemet. Men radikalismen och djärvhet är lika oförenliga som eld och vatten. Fascismen frodas framförallt på småbourgeoisins ökande misstro mot radikalismen. Utan att överdriva kan man säga att Frankrikes politiska öde under den kommande perioden till stor del kommer att avgöras på det sätt på vilket radikalismen krossas, och vilka som kommer att ärva dem, det vill säga få inflytandet över småbourgeoisin: fascismen eller proletariatets parti.

En grundläggande självklar sanning inom den marxistiska strategin är att förbundet mellan proletariatet och städernas och landsbygdens småfolk bara kan komma till stånd genom oförsonlig kamp mot småbourgeoisins traditionella parlamentariska representanter. För att få bönderna att sluta upp på arbetarnas sida måste man dra dem från radikalpolitikerna, som kuvar bönderna under finanskapitalet. I motsats till detta kan Folkfronten, som är en sammanslutning mellan arbetarbyråkratin och medelklassernas värsta politiska utsugare, bara ta död på massornas tilltro till den revolutionära vägen och driva dem i armarna på den fascistiska kontrarevolutionen.

Otroligt nog försöker vissa cyniker rättfärdiga Folkfrontens politik med hjälp av citat från Lenin, som, om ni ursäktar, visade att det inte går att klara sig utan ”kompromisser” och i synnerhet inte utan överenskommelser med andra partier. Det har blivit en vana bland Kominterns nuvarande ledare att göra Lenin till åtlöje: de trampar på de lärdomar som bolsjevikpartiets byggmästare har dragit, och reser sedan till Moskva för att knäböja framför hans mausoleum.

Lenin inledde sin bana i Tsarrysland, där inte bara proletariatet, bönderna och de intellektuella stod i motsättning till den gamla regimen, utan även stora delar av borgarklassen. Om Folkfrontens politik hade något som helst berättigande, så skulle man tro att det främst skulle vara i ett land där man ännu behövde genomföra den borgerliga revolutionen. Men herrar förfalskare måste vara mycket skickliga om de kan peka på i vilket skede och under vilka förhållanden bolsjevikpartiet i Ryssland byggde något som ens liknade Folkfronten. Låt dem anstränga sin inbillningsförmåga och söka bland de historiska dokumenten!

Visserligen slöt bolsjevikerna praktiska överenskommelser med revolutionära småborgerliga organisationer, till exempel om gemensamma illegala transporter av revolutionär litteratur, och ibland för att slå tillbaka de Svarta hundradena. Under vissa förhållanden ingick de vid valen till duman valkarteller med mensjevikerna eller socialistrevolutionärerna under den andra valomgången. Men det är allt. Inga gemensamma program, inga gemensamma permanenta institutioner, och de upphörde aldrig att kritisera sina tillfälliga allierade. Sådana tillfälliga överenskommelser och kompromisser, som strikt begränsas till praktiska mål – och Lenin talade aldrig om något annat – har absolut ingenting gemensamt med Folkfronten. Den är en blandning av olika organisationer, en långvarig allians mellan olika klasser, som för en hel period – och vilken period! – är bundna av ett gemensamt program och en gemensam politik, bestående av parader, högtidliga tal och rökridåer. Vid första bästa svårare prövning kommer Folkfrontens politik att falla i bitar, och det kommer att uppstå djupa sprickor i alla dess ingående delar. Folkfrontens politik är förräderiets politik.

Bolsjevismens regel när det handlar om block lyder: *gå var för sig, slå tillsammans!* Kominterns nuvarande ledning har som regel: *gå tillsammans för att bli krossade var för sig.* Låt dessa herrar hålla sig till Stalin och Dimitrov, men låt Lenin vara i fred!

Det är med indignation man läser de skrytsamma ledarnas deklamationer, där de påstår att Folkfronten har ”räddat” Frankrike från fascismen. Med detta vill de bara säga att ömsesidig uppmuntran ”räddade” de skrämde hjältarna från sin egen överdrivna skräck. För hur länge? Mellan Hitlers första uppror och hans maktövertagande förflöt ett decennium av täta upp- och nedgångar. På den tiden tillkännagav Tysklands Blum och Cachin också mer än en gång att de hade ”besegrat” nationalsocialismen. Vi vägrade tro på dem, och vi misstog oss inte. Men denna erfarenhet har inte lärt Wels' och Thälmanns franska kusiner någonting. Förvisso deltog inte de tyska kommunisterna i folkfronten mellan socialdemokratin, den borgerliga vänstern och den katolska centern (”förbundet mellan proletariatet och medelklasserna”). Under den perioden förkastade Komintern till och med kampöverenskommelser mellan arbetarorganisationerna mot fascismen. Resultatet är välbekant. Även om vi har den största sympati för Thälmann, som har fängslats av bödlarna, så kan den inte hindra oss från att säga att hans politik, det vill säga Stalins politik, gjorde mer för Hitlers seger än Hitlers egen politik. Nu har Komintern vänt ut och in på sig själv, och driver i Frankrike samma välkända politik som socialdemokratin gjorde i Tyskland. Är det verkligen så svårt att förutsäga resultatet?

Oavsett hur det går i de kommande parlamentsvalen, så kommer de inte *av sig själva* att på något dramatiskt sätt förändra situationen. När det kommer till kritan står väljarna inför valet mellan en skiljedomare av Laval's typ och en av Herriot-Daladiers typ. Men eftersom Herriot har samarbetat fredligt med Laval, och Daladier har stött båda två, så är skillnaden mätt med de historiska uppgifternas måttstock obetydlig.

Att låtsas att Herriot-Daladier klarar av att förklara krig mot de "200 familjer" som styr Frankrike är att på ett skamligt sätt lura folket. De 200 familjerna hänger inte i luften, utan är kronan på finanskapitalets system. För att klara av de 200 familjerna måste man störta den ekonomiska och politiska regim, som Herriot och Daladier är lika intresserade att behålla som Flandin och de la Rocque. Det handlar inte, som *l'Humanité* vill låta påskina, om att "nationen" kämpar mot en handfull magnater, utan om proletariats kamp mot borgarklassen. Det rör sig om klasskamp, och den kan bara lösas med hjälp av en revolution. Folkfrontens strejkbryteri har blivit det främsta hindret på denna väg.

Det är på förhand inte möjligt att säga hur länge till de halvt parlamentariska, halvt bonapartistiska regeringarna kommer att efterträda varandra i Frankrike, och vilka stadier landet kommer att passera under den kommande perioden. Det beror på de internationella och nationella ekonomiska cyklerna, på hur stabila den italienska och tyska fascismen är, på händelseutvecklingen i Spanien, och sist men inte minst på hur medvetna och aktiva det franska proletariats avancerade delar är. Den vacklande francen kan påskynda upplösningen. Den kan skjutas upp av ett närmare samarbete mellan Frankrike och England. Hursomhelst kan "demokratins" dödskamp dra ut mycket längre på tiden än vad Brüning-Papen-Schleiders förfascistiska period varade i Tyskland. Men trots allt är det dess dödskamp. Demokratien kommer att sopas undan. Frågan är bara: av vem?

* * * *

Antingen är kampen mot de "200 familjerna", fascismen och kriget, och för fred, bröd och frihet och andra underbara saker en bluff, eller så handlar det om en kamp för att störta kapitalismen. Frankrikes arbetare står inför frågan om ett revolutionärt maktövertagande, inte som ett fjärran mål, utan som en uppgift för den kommande perioden. Samtidigt förkastar de socialistiska och kommunistiska ledarna inte bara en revolutionär mobilisering av proletariatet, utan motarbetar den också med all kraft. Alltmedan de umgås vänskapligt med borgarklassen, så förföljer och utesluter de bolsjevikerna. Så mycket hatar och fruktar de revolutionen! Under dessa förhållanden spelar pseudo-revolutionärer som Marceau Pivert den värsta av roller. De lovar att störta borgarklassen, men bara med Leon Blums tillstånd! Den franska arbetarrörelsens inriktning under de senaste tolv åren har satt skapandet av ett nytt revolutionärt parti på dagordningen.

Att spekulera i om det finns "tillräckligt" med tid för detta skapande är meningslöst. Historien har outtömliga reserver av olika varianter, historiska former, stadier, accelerationer och inbromsningar. Under inverkan av ekonomiska svårigheter kan fascismen försöka för tidigt och lida nederlag. Det skulle ge en längre andhämtningspaus. Å andra sidan kan den avvakta alltför länge och därmed öka de revolutionära organisationernas chanser. Folkfrontens motsättningar kan leda till att den faller i bitar innan fascismen har kunnat gå på offensiven. Det skulle leda till en period av omgrupperingar och splittringar av arbetarpartierna och en snabb sammanslagning av den revolutionära förtruppen. Spontana massrörelser som de i Toulon och Brest kan sprida sig och ge den revolutionära hävstången en stabil stödjepunkt. Inte ens en seger för fascismen, som teoretiskt sett inte är utesluten, innebär att den kommer att regera i tusen år som Hitler säger, och det är inte ens säkert att den kan sitta lika länge vid makten som Mussolini. Fascismens skymning skulle sänka sig över Frankrike, i Italiens och Tysklands efterföljd. Att under dessa de allra minst gynnsamma villkor bygga ett revolutionärt parti, är ett sätt att föra hämndens timme närmare. De besserwisstyper som skyggar för de oundvikliga uppgifterna med orden "förhållandena är inte mogna ännu" avslöjar bara att de inte är situationen vuxen.

Frankrikes och hela världens marxister måste på sätt och vis börja om från början, men på en

oändligt högre historisk nivå än sina föregångare. Till en början kommer det att bli mycket svårt att göra framsteg, på grund av Kommunistiska internationalens fall, som är mycket mer avskryvt än socialdemokratins fall 1914. Nya styrkor rekryteras sakta, i hård kamp mot enhetsfronten mellan arbetarklassens reaktionära och patriotiska byråkrati. Men å andra sidan innebär dessa svårigheter, som inte drabbar proletariatet av en slump, en viktig förutsättning för att på rätt sätt välja ut och härda det nya partiets och den nya internationalens första styrkor.

Bara en mycket liten del av Kominterns kader inledde sin skolning före kriget, före oktoberrevolutionen. Nästan utan undantag står de nu alla utanför Kommunistiska internationalen. De näst äldsta medlemmarna gick med efter den segerrika oktoberrevolutionen. Det var mycket enklare. Men även av denna andra grupp är bara en liten del kvar inom Komintern. Den överväldigande delen av Kominterns nuvarande kader anslöt sig inte till det bolsjevikiska programmet och den revolutionära fanan, utan till sovjetbyråkratin. Dessa personer är inte kämpar utan fogliga funktionärer, adjutanter, springpojkar. Därför faller Tredje internationalen så ärolöst samman mitt under en historisk situation som är mycket rik på revolutionära möjligheter.

Fjärde internationalen reser sig på sina tre föregångares axlar. Den utsätts för slag framifrån, från sidorna och bakifrån. Karriärister, ynkryggar, kälkborgare har ingenting i våra led att göra. Den lilla del sekterister och äventyrspolitiker som till en början är oundvikliga, kommer allteftersom rörelsen växer att sällas bort. Låt pedanter och skeptiker skaka på huvudet över ”små” organisationer som ger ut ”små” tidningar och utmanar hela världen. Verkliga revolutionärer kommer föraktfullt att gå förbi pedanterna och skeptikerna. Även oktoberrevolutionen började en gång i sin linda...

De stora ryska partierna, socialistrevolutionärerna och mensjevikerna, som tillsammans med kadeterna utgjorde den ryska ”Folkfronten”, krossades på några månader till stoft under slagen från en ”handfull fanatiska” bolsjevik. Den tyska socialdemokratien, det tyska kommunistpartiet och den österrikiska socialdemokratien kom senare att krossas under fascismens slag. Under den epok som närmar sig för folken i Europa, kommer arbetarklassen att göra sig av med all tvetydighet och rutenhet utan att lämna kvar ett enda spår. Jouhaux, Citrine, Blum, Cachin, Vandervelde och Caballero är bara spöken. En efter en kommer Andra och Tredje internationalens sektioner att nesligt lämna scenen. Det är oundvikligt med en omgruppering inom arbetarnas led. Det går endast att segra med hjälp av bolsjevismens metoder, och det är till dessa denna bok tillägnas.

26 mars 1936